

ἀργολόγος ὁ, (I) ἄγν. τόπ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀργός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-λογος περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 247 κέξ.
Ὁ κόπτων ξηρούς κλάδους.

ἀργολόγος (II) Ἰεξ. Αἰν. Δημητρ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργός καὶ τοῦ ρ. λέγω.
1) Ὁ ὁμιλῶν βραδέως (οὐχὶ ἐκ σωματικοῦ ἐλαττώμα-
τος ἀλλ' ἐκ συνηθείας) Ἰεξ. Αἰν. Συνών. ἀργομίλη-
τος. 2) Φλύαρος ἐνθ' ἄν.

ἀργολογῶ (I) Κίμωλ. Ρόδ. Σέριφ. ἀργολογῶ Εὐβ.
Αἰδηψ. ἀργολοῶ Κάρπ. Κέως κ.ά. ἀργουλονγῶ Μακεδ.
(Κοζ.) Σάμ. κ.ά. ἀργουλονγῶ Σάμ. ἀργουλονγοῦ Σάμ.
ἀργουλονγῶ Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀργός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-λογῶ, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 247 κέξ.
1) Ἀποκόπτω τοὺς ἀργούς καὶ ἀχρήστους βλαστοὺς
τῆς ἀμπέλου διὰ νὰ ἐνισχυθοῦν οἱ καρποφόροι βλαστοὶ
Εὐβ. (Αἰδηψ.) Κάρπ. Κέως Κίμωλ. Ρόδ. Σάμ. Σέριφ. κ.ά.
Συνών. βλαστολογῶ. β) Ἀποκόπτω τοὺς ξηρούς κλά-
δους δένδρου ἄγν. τόπ. 2) Ἀποκόπτω τὰς κορυφὰς τῶν
κουρκιῶν Μακεδ. (Κοζ.) Συνών. κορυφολογῶ.

ἀργολογῶ (II) ἀμάρτ. ἀργολοῶ Σέριφ.
Τὸ μεταγν. ἀργολογῶ.
Λέγω ἀνόητα καὶ μωρά, φλυαροῶ, μωρολογῶ.

ἀργομάρα ἡ, Ἡπ. ἀργειομάρα Κάρπ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-μάρα. Διὰ τὴν γένεσιν τοῦ τύπ. ἀργειομάρα ἐπέδρασε
τὸ ρ. ἀργεῖω, δι' ὃ ἰδ. ἀργῶ.

Βραδύτης, ἀργοπορία: Δὲ θέλει ἀργειομάρα τὸ βράσμα
τῶν ἀβγῶν (δὲν ἀργοῦν νὰ βράσουν τὰ ἀβγά) Κάρπ. || Πα-
ροιμ. Δὲν εἶν' ἀργειομάρα τ' ἀβγοῦ τὸ φάσμα (ἐπὶ ταχείας
πράξεως) αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀργημα.

ἀργομασῶ, ἰδ. ἀργο-

ἀργομέλισσα ἡ, Λαύρας ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 200.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργός καὶ τοῦ οὐσ. μέλισσα.
Κηφήν: Ποίημ.

Ποιᾷ ἀργομέλισσα θὰ ῥθῇ | νὰ τρυγήσῃ τέτοιο ἀνθί;

ἀργὸ - μερζά ἐπίρρ. Σῦρ. ἀργομέρζα Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργός καὶ τοῦ οὐσ. ἡμέρα.

Περὶ τὸ δειλινόν: Νὰ ῥχῃς ἀργὸ - μερζά νὰ σοῦ τὸ δώκω
Σῦρ. Θὰ μὲ τὸ δώσ'νε ἀργομέρζα Θράκ.

ἀργομερζᾶς ὁ, Σῦρ. (Γαλις.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀργὸ - μερζά.

Ὁ περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου χρόνος, τὸ δειλινόν: Ἰσαμε
τὰ τέσσαρες τ' ἀργομερζᾶ.

ἀργομερῶ Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργόμερος.

Βραδύνω. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀργεύω 1.

ἀργομεταλαβαίνω, ἰδ. ἀργο-

ἀργομίλημα τό, ἰδ. ἀργο-

ἀργομίλητος ἐπίθ. πολλαχ. ἀργουμίλ'τους βόρ.
ιδιῶμ. ἀργουμίλ'τες Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργός καὶ τοῦ ρ. μιλῶ.

Ὁ βραδέως ὁμιλῶν ἢ ὁ βραδέως ἀποκρινόμενος ἐνθ'
ἄν.: Ἰσαμε νὰ πῇ τὸ λόγο του τοῦτος ὁ ἀργομίλητος βράδυνασε
πολλαχ. Συνών. ἀργολόγος (II) 1.

ἀργομιλῶ πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀργά καὶ τοῦ ρ. μιλῶ.

Ὁμιλῶ βραδέως: Ποίημ.

Καὶ ὅταν μετρημένα ἀργομιλῇ, | ῥ' τὰ πικραμένα χεῖλη της
δὲ σιμώνει κάμμὰ μέλισσα | γὰ νὰ μάσῃ ξανθὸ μέλι

ΚΠαλαμ. Βωμ. 191.

ἀργομισθία ἡ λόγ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀργόμισθος.

Μισθὸς ὑπαλλήλου μὴ ἐργαζομένου.

ἀργόμισθος ὁ, λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργός καὶ τοῦ οὐ μισθός.

Ὑπάλληλος λαμβάνων τὸν μισθὸν του χωρὶς νὰ ἐργά-
ζεται.

ἀργομοίρης ἐπίθ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,434 ἀργειο-
μοίρης Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀργειόμοιρος Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) Θηλ. ἀργομοῖρα Αἰγίν. Πάρ. Πελοπν. (Γορτυν.
Δημητσάν. Λάστ. Μάν.) κ.ά. ἀργουμοῖρα Στερελλ. (Αἰτωλ.)
κ.ά. ἀργειομοῖρα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργός καὶ τοῦ οὐσ. μοῖρα. Ὁ τύπ.
ἀργειομοίρης καὶ οἱ ὅμοιοι κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ρ. ἀρ-
γεῖω, περὶ οὗ ἰδ. ἀργῶ.

Ὁ νυμφευόμενος ἀργὰ εἰς ἡλικίαν προχωρημένην
(ἦτοι ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἡ μοῖρα βραδύνει νὰ ἐμφανι-
σθῇ) ἐνθ' ἄν.: Ἀργειομοίρης ἦτονε κ' εὐτός, μὰ πέτυχε
Ἀπύρανθ. Ἀργειομοῖρα ἦτονε, μὰ δὲν ἤχασε, ἕνα γωπέλλι 'ν'
εὐτὸ ποῦ θὰ πάρῃ αὐτόθ. || Παροιμ. Ἀργομοῖρα καλομοῖρα
(ἢ βραδύνουσα νὰ νυμφευθῇ ἐπιτυχάνει συνήθως καλὸν
σύζυγον) Αἰγίν. Δημητσάν. Μάν. Πάρ. κ.ά. Ἀργουμοῖρα
καλομοῖρα Αἰτωλ. Ἀργειομοῖρα καλομοῖρα Ἀπύρανθ. Τοῦ
ἀργομοῖρη τὰ παιδιὰ τοῦ μαχαλᾶ κωπέλλια (ὁ νυμφευθεὶς εἰς
προχωρημένην ἡλικίαν δὲν θὰ προφθάσῃ νὰ μεριμνήσῃ
περὶ τῶν τέκνων του, διότι ὁ θάνατος θὰ ἐπέλθῃ πρὸ τῆς
ἐνηλικιώσεως αὐτῶν, οὕτω δὲ ταῦτα ἐστερημένα τῆς πατρι-
κῆς προστασίας θὰ ἀναγκασθοῦν νὰ ὑπηρετοῦν τοὺς γεί-
τονας ἢ θὰ διημερεύουν ἀνεπιτήρητα εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς
συνουικίας) ΝΠολίτ. ἐνθ' ἄν.

Ἄλλες γουργομοῖρες | κι ἄλλες ἀργομοῖρες

(ἄλλαι ὑπανδρεύονται μικραὶ καὶ ἄλλαι μεγάλαι, ἦτοι ὅλαι
αἱ νεάνιδες ἄλλαι μὲν ταχύτερον, ἄλλαι δὲ βραδύτερον θὰ
ἀποκατασταθοῦν. Λέγεται συνήθως πρὸς παρηγορίαν τῶν
ἀγάμων ἐνηλίκων νεανίδων, ὁσάκις νεώτεραι αὐτῶν ὑπαν-
δρεύονται) Γορτυν.

ἀργονέρις τά, ΚΣτασινοπ. Μεσολόγγ. 1,274.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργός καὶ τοῦ οὐσ. νερό.

Ὑδατα τῆς λιμνοθαλάσσης τοῦ Μεσολογγίου ἡλατ-
τωμένα, μὴ πλημμυροῦντα ἔνεκα τοῦ ἰσχυροῦ ἀπογείου
ἀνέμου.

ἀργονότης ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων. Μαν.) ἀργονόε-
τος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.) ἀργονόγетος Πόντ. (Κερασ.)
ἀργονόгетος Πόντ. (Τραπ.) ἀργονόιστος Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργός καὶ τοῦ ρ. νοῶ, παρ' ὃ καὶ
νοῖζω, ὅθεν ὁ τύπ. ἀργονόιστος.

Ὁ μὴ ἐννοῶν ταχέως, βραδύνους, ἀργὸς τὴν διάνοιαν
ἐνθ' ἄν.: Αὐτὸς εἶναι λίγο ἀργονότης Λακων.

ἀργονοητωτός ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργονότης καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ωτός.

Ὁ ὀλίγον βραδύνους.

ἀργοξυλεᾶ ἡ, ἀμάρτ. ἀργοξυλεᾶ Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργός καὶ τοῦ οὐσ. ξυλεᾶ.

Μετων. ὁ ἄνθρωπος ὁ βραδέως κάμνων τὴν ἐργασίαν
του: Ἐναι μιὰ ἀργοξυλεᾶ π' δὲ μ' κατάλαχε. Μῶρ', ἔντα ἀρ-
γοξυλεᾶ ἐναι τούτη;

